

Szekeres Mária

A békéd hatalma

egészben láttam magamat –
 mint gyümölcs, kerek, ép,
 kis törődés, folt a héj felületén...
 a világ olyan kerek volt, ép és
 tiszta felület...csak csalóka belkép?
 hol a Te tekinteted, Uram?
 véltem látni: Te látsz ilyennek,
 s világom is Benned kerek.
 egy pontban, egy pillanatban,
 nyugvó fényben ilyennek ismertelek,
 s ismertem magam...az idő vonult,
 tovább gördült a pillanat, tűzvész
 robbant a világ alatt, s szétesett képem
 s mindenem. de mégis: az a kerek
 pillanat, hatalmad bennem maradt.
 éghet bár már minden köröttem,
 nem tudhatom, arcom hol van, ki vagyok,
 de Te megállsz fölöttem
 Örök Fény, ki bennem felragyog.

Egy csendes nap...

szétterül valami fény...
 tenger fövenyén lábalkok...
 a percek balett lépésben
 eltáncolnak mint verssorok.
 az élet több mint a gondolat.
 együgyű tekintetem a napban...
 az élet több mint az érzés?
 hiányaimmal élek, öntudatlan.
 hol van igazi arcom Veled
 most ebben a napban?
 csírázó magok göröngytúró ereje
 jelzi testem csodáit is, míg
 hunyorgó szemmel nézek e fénybe,
 s egykedvű semmittudás
 nem árul el: úszok Tekintetemben
 öntudatlan.

szilánkok

a mozgás – a fény szeme...
 örök harc, résenlét –
 ó, az Ő drága ígérete!
 ...milyen mély a lélek,
 s milyen sok hamis
 ígézet fodroz felszínén!
 a harc, s a fénylő fegyverek –
 minden elvégeztetett,
 mégis nagy a tét örökké.
 súlyos minden pillanat –
 fényben megremeg...
 hullását ki őrzi meg?
 ki simítja a halált majd
 szelíddé?

Agócs Sándor

A „Betérő” kisvendéglő halálára

Bozók Ferinek

Valamikor talán csak az
újszegedi Fasor vendéglő volt
ehhez hasonló kellemes hely
kockás abrosz ahogyan az kell
és aki nem lép egyszerre az
csak magára vessen valahol
lehesse beszélgetni végre
fültanú egy-egy cigánypecsenye
vagy *a többit* nem vettük észre
de most ez hirtelen bezárva
és az asztalokat székeket
elvitték ismeretlen helyre
talán az éjszaka leple alatt
mint valamikor
szerencsére
most csak széket és asztalt
a költők innen is kiszorultak
mindenhonnan kiszorulnak
csupán a Lövölde tér zaja
furakszik be az ablakokon
mindenhonnan kiszorulnak
de verset írni akkor is muszáj
főleg ha az ember nem akar
beledögleni idő előtt és hát
azóta a fejünk lágya is benőtt
s itt nem ez az egyetlen örület
de furcsa módon a törzshelyünk
kamerával megfigyelt terület
még most is

Földrészeken röptet

Rózsa Endrének

Földrészeken röptet át a
tekintetem
te már tudod
nincs új a föld alatt és itt
fölötte sem

Tanítottad:
szabályt rúgj föl soha törvényt
csak úgy írd –
elmentél de
tudjuk itt vagy hiszen el se
búcsúzkodtál